

Αρείου Πάγου 444/2010 (Ζ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

http://www.areiospagos.gr/nomologia/apofaseis_DISPLAY.asp?cd=65D8DBYE7SSFUZ5P37PMUODPLRK17J&apof=444_2010

Θέμα

Αιτιολογίας επάρκεια, Νόμου εφαρμογή και ερμηνεία, Ανθρωποκτονία από αμέλεια.

Περίληψη:

Ανθρωποκτονία από αμέλεια. Στοιχεία του εγκλήματος. Μη συνειδητή και ενσυνείδητη αμέλεια. Πρέπει να προσδιορίζεται στην καταδικαστική απόφαση ποιο είδος αμέλειας συνέτρεξε, αλλιώς υπάρχει έλλειψη νόμιμης βάσης. Ορθή και αιτιολογημένη καταδίκη για το ανωτέρω έγκλημα του κατηγορουμένου, ο οποίος από μη συνειδητή αμέλεια δεν έλαβε συγκεκριμένα μέτρα ασφαλείας και προκλήθηκε ο θάνατος εργαζομένου. Απορρίπτεται η αίτηση αναιρέσεως.

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Θεοδώρα Γκοϊνή, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Κωνσταντίνο Φράγκο, Ιωάννη Παπαδόπουλο-Εισηγητή, Ιωάννη Γιαννακόπουλο και Ανδρέα Ξένο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 18 Νοεμβρίου 2009, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αθανάσιο Κασιρωδή (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και του Γραμματέως Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσείοντος-κατηγορουμένου Χ, κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Δημήτριο Παρασκευόπουλο, για αναίρεση της 155/2009 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Πειραιώς, με πολιτικώς ενάγοντες τους: 1)Ψ1 και 2)Ψ2 Χα Χ3, κατοίκους ..., που δεν παρέστησαν στο ακροατήριο. Το Τριμελές Εφετείο Πειραιώς, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσειών-κατηγορούμενος, ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 17 Ιουλίου 2009 αίτησή του αναιρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1131/2009.

Αφού άκουσε Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσείοντος, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό της διατάξεως του άρθρου 302 παρ. 1 του ΠΚ, στην οποία ορίζεται ότι όποιος από αμέλεια επιφέρει το θάνατο άλλου τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών, προς τη διάταξη του άρθρου 28 του ίδιου Κώδικα, στην οποία ορίζεται ότι από αμέλεια πράττει όποιος από έλλειψη της προσοχής την οποία όφειλε κατά τις περιστάσεις και μπορούσε να καταβάλει είτε δεν πρόβλεψε το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκάλεσε η πράξη του, είτε το πρόβλεψε ως δυνατό, πίστεψε όμως ότι δεν θα επερχόταν, συνάγεται ότι προς θεμελίωση του εγκλήματος της ανθρωποκτονίας από αμέλεια απαιτείται: α) να μην καταβλήθηκε από το δράστη η επιβαλλόμενη κατ' αντικειμενική κρίση προσοχή, την οποία κάθε μέσος συνετός και ευσυνειδητός άνθρωπος οφείλει κάτω από τις ίδιες πραγματικές καταστάσεις να καταβάλει με βάση τους νομικούς κανόνες, τις συνήθειες που επικρατούν στις συναλλαγές και την κοινή κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων πείρα και λογική, β) να είχε αυτός τη δυνατότητα, με βάση τις προσωπικές του περιστάσεις, ιδιότητες, γνώσεις και ικανότητες και κυρίως εξαιτίας της υπηρεσίας του ή του επαγγέλματός του, να προβλέψει και να αποφύγει το αξιόποιο αποτέλεσμα, το οποίο από έλλειψη της προαναφερθείσης προσοχής, είτε δεν πρόβλεψε οπότε πρόκειται για μη συνειδητή αμέλεια, είτε το πρόβλεψε ως δυνατό, πίστεψε όμως ότι δεν θα επερχόταν οπότε πρόκειται για ενσυνειδητή αμέλεια και γ) να υπάρχει αιτιώδεις σύνδεσμος μεταξύ της ενέργειας ή της παραλείψεως του δράστη και του αποτελέσματος που επήλθε. Ενόψει της ανωτέρω διακρίσεως της αμέλειας σε μη συνειδητή και ενσυνειδητή, το δικαστήριο της ουσίας, όταν απαγγέλλει καταδίκη για έγκλημα από αμέλεια, πρέπει να εκθέτει στην απόφασή του, με σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις, ποιο από τα ανωτέρω δύο είδη αμέλειας συνέτρεξε στη συγκεκριμένη περίπτωση, γιατί, αν δεν εκθέτει τούτο σαφώς ή δέχεται και τα δύο είδη αμέλειας, δημιουργείται ασάφεια και αντίφαση, η οποία καθιστά ανέφικτο τον αναιρετικό έλεγχο για την ορθή ή μη εφαρμογή της ουσιαστικής ποινικής διατάξεως του άρθρου 28 του ΠΚ και ιδρύεται ο προβλεπόμενος από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' του ΚΠΔ λόγος αναιρέσεως για εσφαλμένη εφαρμογή της ανωτέρω ποινικής διατάξεως με τη μορφή της εκ πλάγιου παραβιάσεως αυτής, οπότε η απόφαση στερείται νόμιμης βάσης. Εξάλλου η καταδικαστική απόφαση έχει την από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ 3 το" Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ απαιτούμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ του ΚΠΔ, όταν αναφέρονται σε αυτήν με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις η λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικοί στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελίωσαν και οι νομικοί συλλογισμοί με τους οποίους έγινε η υπαγωγή των περιστατικών αυτών στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Η ειδική και εμπειριστατωμένη αυτή αιτιολογία πρέπει να εκτείνεται όχι μόνον στην κρίση για την ένοχη. Αλλά περιλαμβάνει και την αναφορά των αποδεικτικών μέσων, από τα οποία το Δικαστήριο οδηγήθηκε στην καταδικαστική του

κρίση. Τα αποδεικτικά μέσα, δηλαδή, πρέπει να προκύπτει με βεβαιότητα, ότι έχουν ληφθεί υπόψη από το Δικαστήριο, όλα στο σύνολό τους και όχι ορισμένα μόνον από αυτά. Για τη βεβαιότητα δε αυτή αρκεί να μνημονεύονται όλα έστω κατά το είδος τους (μάρτυρες, έγγραφα κλπ), χωρίς ανάγκη ειδικότερης αναφοράς τους και μνείας του τι προέκυψε από καθένα. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό, που αποτελούν ενιαίο σύνολο. Δεν αποτελεί όμως λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα η εσφαλμένη εκτίμηση των εγγράφων, η εσφαλμένη αξιολόγηση των καταθέσεων των μαρτύρων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολόγησης κάθε αποδεικτικού στοιχείου χωριστά και η παράλειψη της αξιολογικής συσχέτισεως μεταξύ των αποδεικτικών στοιχείων, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές πλήττεται η αναιρετικά ανέλεγκτη κρίση του δικαστηρίου της ουσίας.

Στην προκειμένη περίπτωση το Τριμελές Εφετείο Πειραιώς με την προσβαλλόμενη υπ' αριθ. 155/2009 απόφασή του, δέχθηκε στο αιτιολογικό της ότι κατά την πλειοψηφήσασα γνώμη των μελών του από τα αποδεικτικά μέσα που κατ' είδος αναφέρει, αποδείχτηκαν τα παρακάτω περιστατικά ως προς τον πρώτο κατηγορούμενο και ήδη αναιρεσιόντα: "Δυνάμει της περί το μέσον 2001 καταρτισθείσας συμβάσεως μεταξύ της στην αλλοδαπή εδρεύουσας εταιρείας "Α...", ως πλοιοκτήτριας του πλοίου (θαλαμηγού) "Α...", και της ανώνυμης εταιρείας "Χ- ... ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΑΕ", της οποίας κύριος μέτοχος και υπεύθυνος του εγκατεστημένου στο ... ναυπηγείου της ήταν ο πρώτος κατηγορούμενος Χ, η τελευταία ανέλαβε ως εργολάβος την εκτέλεση σειράς επισκευαστικών εργασιών στο ως άνω πλοίο και στις εγκαταστάσεις του εν λόγω ναυπηγείου της. Εξάλλου μέρος των εργασιών επ' αυτού (πλοίου), το οποίο ήδη από τον Οκτώβριο 2001 είχε ελλιμενισθεί, και στη συνέχεια, ανελκυσθεί στις εγκαταστάσεις του ναυπηγείου της (εργολήτριας εταιρείας), ειδικότερα δε των ελασματουργικών εκείνων (εργασιών), ανέθεσε (εργολήτρια εταιρεία), υπεργολαβικώς, στην ετερρόρυθμη εταιρεία "... ΚΑΙ ΣΙΑ ΕΕ", νόμιμος εκπρόσωπος της οποίας ήταν ο δεύτερος κατηγορούμενος. Την 17.1.2002 η υπεργολάβος αυτή εταιρεία, μετά από προηγούμενη συνεννόηση με την εργολήτρια παραπάνω εταιρεία, δια του πρώτου κατηγορούμενου, απέστειλε στο ναυπηγείο τον εργατοτεχνίτη της βοηθό λεβητοποιού Ψ3, προκειμένου να εκτελέσει προγραμματισμένες εργασίες επί του υπό επισκευή σκάφους, που αφορούσαν την κατασκευή και τοποθέτηση κεφαλόσκαλου και σκάλας ανόδου-καθόδου του (σκάφους), για τις οποίες και ήταν τεχνικώς αναγκαία η προηγούμενη εγκατάσταση ικριωμάτων, λόγω του ύψους των τεσσάρων μέτρων, όπου θα τοποθετούνταν οι υποδοχές της σκάλας. Πράγματι, κατά τις μεσημβρινές ώρες της 17.1.2002, ο εργατοτεχνίτης αυτός αφίχθη στο ναυπηγείο, απευθυνθείς δε για οδηγίες στον παριστάμενο πρώτο κατηγορούμενο, του υποδείχθηκε από τον ίδιο (πρώτο κατηγορούμενο) να προμηθευτεί μόνος του, από χώρο του ναυπηγείου, όσα μεταλλικά (προκατασκευασμένα) κομμάτια σκαλωσιάς του χρειαζόνταν, για τη συναρμολόγηση και εγκατάστασή της (σκαλωσιάς). Κατά συμμόρφωση προς εντολές-οδηγίες αυτές του πρώτου κατηγορουμένου ο

- μη ειδικός στην εγκατάσταση σκαλωσιών Ψ3 κατασκεύασε και εγκατέστησε μόνος του αυτή, αποτελούμενη από δύο (προκατασκευασμένα) κομμάτια, το ένα επάνω στο άλλο, με διαστάσεις (του συνόλου της) 3,5 μ(μήκος) X 70 εκ (πλάτος) X 4 μ (ύψος), με δάπεδο εργασίας από δύο μαδέρια. Στη συνέχεια και ενώ είχε αρχίσει τις επισκευαστικές εργασίες, βρισκόμενος πάνω σ' αυτή (σκαλωσιά), η τελευταία περί ώρα 14.00 κατέρρευσε, με αποτέλεσμα την πτώση του στο τσιμεντένιο δάπεδο, την πρόκληση εξ αυτής βαρείας κρανιοεγκεφαλικής του κάκωσης, από την οποία και επήλθε ο επιτόπου θάνατός του. Η κατάρρευση της (σκαλωσιάς) οφειλόταν στην πλημμελή και μη έντεχνη κατασκευή και τοποθέτηση της, ειδικότερα δε στην μη σταθεροποίηση και τη σύνδεσή της με το μέτωπο εργασίας (υπό επισκευή σκάφος) ή με άλλη σταθερή κατασκευή ή με κάποιο άλλο πρόσφορο τρόπο, ώστε να αποκλειστεί η οριζόντια μετακίνησή της και να εξασφαλιστεί εν γένει η σταθερότητά της, και τούτο κατά παραβίαση των επιτασσόμενων από τις διατάξεις του άρθρου 42 παρ.3 του ΠΔ 70/1990 "Για την υγιεινή και ασφάλεια των εργαζόμενων σε ναυπηγεία". Πέραν τούτων δεν τηρήθηκε και η διάταξη του άρθρου 41 παρ.3 του εν λόγω ΠΔ, που επιβάλλει την ύπαρξη κατάλληλων κλιμάκων, προκειμένου η πρόσβαση των εργαζόμενων στο δάπεδο εργασίας των ικριωμάτων να γίνεται με ασφαλή τρόπο. Εξάλλου η κακότεχνη και μη ασφαλής κατασκευή της σκαλωσιάς επιβαρύνθηκε και από την ισχυρή βροχόπτωση που σημειωνόταν κατά την ώρα του δυστυχήματος. Υπεύθυνος και υπόχρεος για την τήρηση των εν λόγω μέτρων ασφαλείας ήταν ο και παρευρισκόμενος κατά την ημέρα εκείνη στο ναυπηγείο πρώτος κατηγορούμενος (άρθρο 3 του ως άνω ΠΔ), ο οποίος όμως από έλλειψη προσοχής, που όφειλε και μπορούσε να επιδείξει, αν και γνώριζε ότι οι συγκεκριμένες συνθήκες της εργασίας του θανόντος εργαζόμενου ήταν επικίνδυνες και επιβαλλόταν η τήρηση και εφαρμογή των ως άνω προστατευτικών μέτρων, όχι μόνο παρέλειψε να εποπτεύσει και να διασφαλίσει, με την παρουσία εμπειροτέχνη, την κατασκευή και τοποθέτηση ασφαλών ικριωμάτων, αλλά ασυνέτως και αμελώς φερόμενος έδωσε, κατά τα προαναφερθέντα, οδηγίες στον θανόντα να συναρμολογήσει και να εγκαταστήσει μόνος του την ελαττωματική και άκρως επικίνδυνη, όπως αποδείχθηκε, σκαλωσιά, εν συνεχεία δε του επέτρεψε να εργασθεί πάνω στο δάπεδο της και μάλιστα χωρίς καν την παρουσία τρίτου προσώπου στο έργο. Για την ευθύνη του (πρώτου κατηγορουμένου), αναφορικάς τουλάχιστον με την παρουσία του στο έργο και κυρίως για τις ως άνω δοθείσες κρίσιμες οδηγίες και υποδείξεις του στον θανόντα, σαφής και πειστική είναι η συνταχθείσα από τον Τεχνικό Επιθεωρητή Εργασίας του Σώματος Επιθεώρησης του Υπουργείου Εργασίας ... από 4.4.2002 Έκθεση Αυτοψίας, μετά από την αυθημερόν με το δυστύχημα (17.1.2002) γενόμενη επίσκεψή του στο χώρο του ναυπηγείου, όπου και συνάντησε τον πρώτο κατηγορούμενο και άντλησε από τον ίδιο πληροφορίες και εξηγήσεις για τις συνθήκες του συμβάντος [βλ. σχετικό κεφάλαιό της "...Ο θανών πήγε μόνος του στο πιο πάνω Ναυπηγείο και για να μπορέσει να φτάσει στο ύψος των τεσσάρων μέτρων περίπου στο οποίο έπρεπε να τοποθετήσει τις υποδοχές της σκάλας ζήτησε από τον Χνα του υποδείξει τρόπο εργασίας. Ο Χ του υπέδειξε

να πάρει όσα κομμάτια σκαλωσιάς του χρειάζονται και να κατασκευάσει μόνος του την σκαλωσιά που πρέπει για να εκτελέσει την εργασία του..."]. Η επιχειρηθείσα στο ακροατήριο από τον εν λόγω τεχνικό επιθεωρητή, κατά την ένορκη μαρτυρική κατάθεσή του, ανασκευή και διόρθωση (υπέρ του πρώτου κατηγορουμένου) των διαλαμβανόμενων ως άνω ανεπιφύλακτων διαπιστώσεων και συμπερασμάτων τής εκθέσεώς του και η διατύπωση εντελώς διάφορων γεγονότων και εκδοχών "...Δεν μου το είπε ο Χ ότι αυτός υπέδειξε στον παθόντα να πάρει κομμάτια σκαλωσιάς και να τη φτιάξει μόνος του, το συμπέρασμα, ήταν δική μου γνώμη. Το έγγραφο ελαφρά τη καρδιά...", δεν είναι πειστικές, προεχόντως γιατί το όλο περιεχόμενο της έκθεσης και οι σαφείς και πλήρεις αιτιολογίες της μαρτυρούν υπευθυνότητα, αίσθηση καθήκοντος και ειλικρινή πρόθεση από τον συντάκτη της διερεύνησης και αναζήτησης των συνθηκών, των αιτίων και των υπευθύνων του εργατικού αυτού δυστυχήματος, ώστε να συνάγεται με βεβαιότητα ότι σ'αυτή (έκθεση αυτοψίας) αποτυπώθηκε η πραγματικότητα και η αλήθεια. Πρέπει επομένως, κατά τη γνώμη της πλειοψηφίας, να κηρυχθεί ο πρώτος κατηγορούμενος ένοχος ανθρωποκτονίας εξ αμελείας, να του αναγνωρισθούν δε, όπως και πρωτοδίκως, τα ελαφρυντικά του άρθρου 84 παρ.2 εδ.α' ΠΚ".

Στη συνέχεια στο διατακτικό της αποφάσεώς του το Δικαστήριο όρισε τα εξής ως προς τον αναιρεσιόντα: "

Κηρύσσει τον Χ ένοχο του ότι στον κατωτέρω τόπο και χρόνο δεν επέδειξε την προσοχή που όφειλε να επιδείξει και δεν τήρησε τα μέτρα ασφαλείας, όπως ορίζονται στο Π.Δ, 70/1990 "Περί υγιεινής και ασφαλείας εργαζομένων σε ναυπηγεία", με αποτέλεσμα να μην προβλέψει το αξιόποιο αποτέλεσμα και δη το θάνατο εργαζομένου. Ειδικότερα, στο ..., στις 17/1/2002, και δη στο χώρο του ναυπηγείου "...-Χ", ως ιδιοκτήτης και υπεύθυνος του ως άνω ναυπηγείου, ως εργολάβος του έργου και παρέχων το χώρο για να γίνουν οι εργασίες, δε φρόντισε να τοποθετήσει σκαλωσιές όπως προβλέπουν τα άρθρα 41 και 42 του Π.Δ. 70/90, προκειμένου να μπορεί ο εργαζόμενος Ψ3 να εργασθεί ασφαλώς, με αποτέλεσμα αυτός να πέσει στο έδαφος από ύψος τεσσάρων μέτρων και να τραυματισθεί θανάσιμα, υποστάς κρανιοεγκεφαλική κάκωση, Τη στιγμή του ατυχήματος ο θανών είχε τοποθετήσει από μόνος του δύο προκατασκευασμένα κομμάτια σκαλωσιάς, το ένα επάνω στο άλλο και είχε δημιουργήσει ένα σύνολο με διαστάσεις 3.500 mm μήκος επί 700 mm πλάτος επί 4.000 mm ύψος. Τοποθετώντας δε δύο μαδέρια σε ύψος 3.000 mm περίπου έφτιαξε το αναγκαίο δάπεδο για την εργασία που ήθελε να κάνει (τοποθέτηση κεφαλόσκαλου και σκάλα ανόδου) στο ως άνω πλοίο που ήταν ανελκυσμένο στο ως άνω ναυπηγείο. Ο παθών διενεργούσε την ως άνω εργασία μόνος του και για να μπορέσει να φτάσει στο ύψος των τεσσάρων μέτρων για να τοποθετήσει τις υποδοχές της σκάλας ζήτησε από το Χ να του υποδείξει τρόπο εργασίας. Ο τελευταίος του υπέδειξε να πάρει όσα κομμάτια σκαλωσιάς του χρειάζονται για

να κατασκευάσει μόνος του σκαλωσιά που πρέπει για να εκτελέσει την εργασία του. Το ικρίωμα που κατασκεύασε το θύμα (αν και ο υπεύθυνος στην κατασκευή του ήταν ο Χ) δεν είχε εξασφαλισθεί από οριζόντια μετακίνηση με σύνδεση του για το μέτωπο εργασίας ή με άλλη σταθερή κατασκευή ή με κάποιο άλλο πρόσφορο τρόπο που θα εξασφάλιζε το αμετακίνητο του, κατά παράβαση της παραγράφου 3 του άρθρου 42 του Π.Δ. 70/90 και δεν υπήρχε ασφαλής τρόπος πρόσβασης του στο δάπεδο εργασίας μέσω κατάλληλης κλίμακας κατά παράβαση της παραγράφου 3 του άρθρου 41 του Π.Δ. 70/90. Η πλημμελής κατασκευή και τοποθέτηση του ικρίωματος συνετέλεσε μαζί με τη βροχή που έπεφτε ακατάπαυστα στην πτώση του θύματος και στο θανάσιμο τραυματισμό του". Μετά από αυτά το Δικαστήριο καταδίκασε τον ήδη αναιρεσιόντα σε ποινή φυλακίσεως έξι (6) μηνών, την εκτέλεση της οποίας ανέστειλε επί τριετία. Από την παραδεκτή αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού με το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι το δικάσαν τριμελές Εφετείο διέλαβε σ' αυτήν την απαιτούμενη από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, γιατί αναφέρει, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στήριξε την κρίση του για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, για το οποίο καταδίκασε τον πρώτο κατηγορούμενο, τις αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και τους νομικούς συλλογισμούς με τους οποίους έκανε την υπαγωγή των περιστατικών αυτών στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 28 και 302 παρ. 1 του ΠΚ και 6, 41 και 42 του Π.Δ. 70/1990, τις οποίες ορθά εφάρμοσε και δεν τις παραβίασε ούτε ευθέως ούτε εκ πλαγίου. Ειδικότερα αναφέρει αφενός τις υποχρεώσεις του αναιρεσιόντος που απέρρεαν από τις διατάξεις του Π.Δ. 70/1990 και την παράβαση αυτών και αφετέρου τα περιστατικά που συνιστούν την αμέλεια του ήδη αναιρεσιόντος, την οποία χαρακτηρίζει μη συνειδητή, αφού δέχεται ότι αυτός δεν πρόβλεψε το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκάλεσε η πράξη του. Επίσης αιτιολογεί την παραδοχή ότι ο αναιρεσιών ήταν παρών κατά την εκτέλεση της εργασίας από τον παθόντα και μάλιστα του έδωσε και οδηγίες για την εκτέλεση. Τέλος προκύπτει ότι έλαβε υπόψη και συνεκτίμησε όλα τα αποδεικτικά μέσα και το ότι έδωσε βαρύτητα στην από 4-4-2002 έκθεση αυτοψίας του Τεχνικού Επιθεωρητή Εργασίας..., δεν σημαίνει ότι αγνόησε τα λοιπά αποδεικτικά μέσα, αλλ' απλώς εξαίρει την ανωτέρω έκθεση, συνταχθείσα σε ανύποπτο χρόνο, για να δικαιολογήσει γιατί δεν δέχεται ως αληθή την επιχειρηθείσα στο ακροατήριο από μέρους του ανωτέρω Επιθεωρητή ανασκευή υπέρ του κατηγορουμένου των διαπιστώσεων της έκθεσης. Επομένως οι αιτιάσεις του αναιρεσιόντος περί του ότι δεν προσδιορίζεται το είδος της αμέλειας αυτού και δεν λήφθηκαν υπόψη και δεν συνεκτιμήθηκαν όλα τα αποδεικτικά μέσα, είναι αβάσιμες. Επίσης και η αιτίαση ότι υπάρχει αντίφαση μεταξύ της παραδοχής περί ενοχής αυτού για την ανθρωποκτονία και περί αθωότητας του συγκατηγορουμένου του, εργοδότη του παθόντος, είναι αβάσιμη, γιατί οι σχετικές παραδοχές στηρίζονται σε διαφορετικά περιστατικά. Οι λοιπές αιτιάσεις του αναιρεσιόντος ανάγονται σε εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και έτσι είναι

απαράδεκτες, γιατί πλήττουν την ανέλεγκτη αναιρετικά κρίση του δικαστηρίου της ουσίας. Επομένως οι σχετικοί λόγοι αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' του ΚΠΔ, είναι αβάσιμοι. Μετά από αυτά, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως και να επιβληθούν στον αναιρεσείοντα τα έξοδα της ποινικής διαδικασίας (άρθ. 583 παρ. 1 του ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 17-7-2009 αίτηση του Χ, για αναίρεση της υπ' αριθ. 155/2009 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Πειραιώς. Επιβάλλει στον αναιρεσείοντα τα έξοδα της ποινικής διαδικασίας που ανέρχονται σε διακόσια είκοσι (220) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 2 Δεκεμβρίου 2009.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 3 Μαρτίου 2010.

Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ